

Το αστείο ήταν πως η σχέση μου με την Αλίσια μου είχε κάνει άπειρο καλό στο σχολείο, ειδικά με τα κορίτσια. Κάποιοι με είχαν δει μαζί της στο σινεμά και το είχαν πει σε άλλους, ότι ήμουν με εκείνη την όμορφη κοπέλα, και νομίζω πως όλοι είχαν αρχίσει να με βλέπουν πια με άλλο μάτι. Ήταν λες και μου είχε κάνει λίφτινγκ η Αλίσια. Νομίζω πώς κάπως έτσι κατέληξα στα ΜακΝτόναλντς με τη Νίκι Νιτζουίκι, το βράδυ πριν από τα δέκατα έκτα γενέθλιά μου. (Άντε να το θυμηθώ τέτοιο επώνυμο. Πάντως έτσι γράφεται – μου το έγραψε η ίδια όταν μου έδωσε το τηλέφωνό της). Ήταν απ' αυτές τις τύπισσες που ούτε βλέμμα δε θα καταδέχονταν να μου ρίξουν πριν την Αλίσια. Έβγαινε με μεγαλύτερους συνήθως, μάλλον γιατί και η ίδια έδειχνε κάνα πεντάρι χρόνια μεγαλύτερη από εμάς. Χάλαγε πολλά σε ρούχα και ποτέ δεν την έβλεπες χωρίς μακιγιάζ.

Όταν πήγαμε στα ΜακΝτόναλντς, μου είπε πως θα ήθελε ένα μωρό, οπότε ήξερα αυτόματα πως σε καμία περίπτωση δε θα έκανα σεξ μαζί της, ούτε με πέντε προφυλακτικά το ένα πάνω απ' το άλλο.

«Γιατί;» ρώτησα.

«Δεν ξέρω. Μ' αρέσουν τα μωρά; Είναι που δε θέλω να σπουδάσω τίποτα; Που μπορώ πάντα να βρω μια δουλειά όταν μεγαλώσει λίγο το μωρό μου;» Ήταν από εκείνους τους ανθρώπους που έχουν πάντα ένα ερωτηματικό στο τέλος της φράσης τους. Μου τη σπάνε αφάνταστα.

«Η μαμά μου με γέννησε όταν ήταν δεκάξι.»

«Να, βλέπεις τι εννοώ;» είπε.

«Τι;»

«Να, είστε περισσότερο φιλαράκια, παρά μαμά και γιος, ε; Αυτό θέλω κι εγώ με το παιδί μου. Δε θέλω να είμαι πενήντα όταν εκείνο θα είναι δεκάξι. Δε θα μπορείς να βγαίνεις μαζί του, ε; Να πηγαίνεις σε κλαμπ και τέτοια; Γιατί θα ντρέπεται για σένα;»

Α, ναι, καλά, ήθελα να πω. Μέσα έπεσες. Κλάμπινγκ, κλάμπινγκ και δώσε κλάμπινγκ. Αν δεν μπορείς να πας στο κλαμπ με τη μαμά σου, τότε με ποιον θα πας; Ήθελα να γυρίσω σπίτι. Για πρώτη φορά από τότε που χωρίσαμε με την Αλίσια ένιωθα να μου λείπει. Ή τουλάχιστον, ένιωσα μια κάποια νοσταλγία. Θυμάμαι πόσο ωραία ήταν κάποτε, το βράδυ που δεν είχαμε πάει σινεμά γιατί είχαμε πολλά να πούμε ο ένας στον άλλον. Πού είχαν πάει όλες αυτές οι κουβέντες; Τις ρούφηξε η τηλεόραση της Αλίσια. Και τώρα τις ήθελα πίσω.

Πήγα τη Νίκι σπίτι της, αλλά δεν τη φίλησα. Είχα κατατρομάξει. Αν έμενε έγκυος μέσα στις επόμενες δύο βδομάδες, δεν ήθελα να έχει τίποτα σάλια μου πάνω της, ή κάτι που να μπορεί να χρησιμοποιήσει ως αποδεικτικό στοιχείο εναντίον μου. Καμιά προφύλαξη δεν είναι ποτέ αρκετή.

«Έκανα λάθος;» είπα στον ΤΧ όταν γύρισα σπίτι.
«Μήπως έπρεπε να είμαι ακόμα με την Αλίσια;»

«Αν κάτι στη ζωή μου δε γύριζε γύρω από το σκέιτ, τότε δύσκολα το καταλάβαινα» είπε ο ΤΧ. Μιλούσε πάλι για τη Σίντι, την πρώτη αληθινή του σχέση, αλλά μπορεί απλώς να ήταν ένας άλλος τρόπος για να μου πει: «Πού διάολο θες να ξέρω εγώ; Σκέιτερ είμαι». Ή ακόμα: «Αφίσα είμαι». Αποφάσισα πως η συμβουλή του ήταν να το ριζώ πάλι στο σκέιτ για την ώρα και να αφήσω τις ιστορίες με τις γκόμενες. Μετά τη βραδιά με τη Νίκι, μια χαρά συμβουλή μού ακουγόταν.

Ωστόσο, δεν κατάφερα να εφαρμόσω την απόφασή μου. Την επόμενη μέρα, που έκλεινα τα δεκάξι, η ζωή μου άρχισε να αλλάζει.

Η μέρα άρχισε με κάρτες και δώρα και ντόνατς – η μαμά μου είχε πάει πρωί πρωί στο φούρνο και τα είχε φέρει πριν ξυπνήσω. Ο μπαμπάς υποτίθεται πως θα 'ρχόταν κι εκείνος για τσάι και κέικ το απόγευμα, ενώ το βράδυ –αν θέλετε το πιστεύετε– θα πηγαίναμε με τη μαμά για πίτσα και σινεμά. Πήρα το πρώτο μήνυμα από την Αλίσια αμέσως μετά το πρωινό. Έλεγε απλώς: ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΕ ΔΩ ΕΠΕΙΓΟΝ Α xx.

«Ποιος ήταν;» είπε η μαμά.

«Α, κανέναν.»

«Κανέναν ή μήπως *Καμία*;» είπε η μαμά. Μάλλον σκεφτόταν τη Νίκι, γιατί ήξερε πως είχαμε βγει το προηγούμενο βράδυ.

«Μπα» είπα. Το ξέρω ότι δεν έβγαζε νόημα αυτό που είπα, γιατί δεν ήταν δυνατόν να απαντάω «όχι» στο «κανέναν», «όχι» και στο «καμία», γιατί τι άλλη επιλογή υπάρχει; Τέλος πάντων, δε με νοιάζει. Ωστόσο, ένα κομμάτι μου είχε αρχίσει να πανικοβάλλεται. Δεν ήταν τόσο ο εγκέφαλος όσο το στομάχι μου – νομίζω πως ειδικά το στομάχι μου

ήξερε πολύ καλά τι συνέβαινε, ακόμη κι αν ο εγκέφαλος δεν το είχε πάρει ακόμα χαμπάρι. Ή έκανε πως δεν το είχε. Είχα ξεχάσει τη μέρα που κάτι είχε μισο-συμβεί όταν δεν είχα βάλει τίποτα. Και το κομμάτι του εαυτού μου που είχε τόσο πανικοβληθεί εξαιτίας του μηνύματος δεν είχε σταματήσει να ανακατεύεται από τον πανικό από την ημέρα του μισο-συμβάντος.

Πήγα και κλειδώθηκα στο μπάνιο και της έγραφα απάντηση: ΟΧΙ ΣΗΜΕΡΑ ΕΧΩ ΓΕΝΕΘΛΙΑ Σ xx. Αν μου ξανάγραφε μετά απ' αυτό, τότε σίγουρα την είχα βάψει. Τράβηξα καζανάκι και έπλυνα τα χέρια μου, μόνο και μόνο για να νομίζει η μαμά ότι έκανα ό,τι κάνει κανείς στην τουαλέτα, αλλά πριν προλάβω ν' ανοίξω την πόρτα άλλο ένα μήνυμα είχε έρθει: ΕΠΕΙΓΟΝ ΣΤΟ ΣΤΑΡΜΠΑΚΣ ΜΑΣ 11πμ. Και τότε όλο μου το σώμα κατάλαβε – στομάχι, κεφάλι, καρδιά, νύχια, τα πάντα.

Της απάντησα «ΟΚ». Δεν είχα άλλη επιλογή, αν και πολύ θα το ήθελα.

Όταν ξαναγύρισα στην κουζίνα, πήγα και κάθισα στα γόνατα της μαμάς μου. Το ξέρω πως ακούγεται ηλίθιο και μωρουδίστικο, αλλά έτσι μου βγήκε. Τη μέρα που έκλεινα τα δεκάξι, δεν ήθελα να είμαι δεκάξι, ούτε δεκαπέντε, ούτε τίποτα. Ήθελα να είμαι τριών ή τεσσάρων, πολύ μικρός για να κάνω ανεπανόρθωτες βλακείες, εκτός από τις κλασικές σκανταλιές, όπως το να γράφω στους τοίχους ή να αναποδογυρίζω το πιάτο με το φαί μου.

«Σ' αγαπώ, ρε μαμά» είπα όταν κάθισα πάλι στο τραπέζι.

Με κοίταξε λες και είχα πάθει παράκρουση. Θέλω να πω, εντάξει, χάρηκε, αλλά μάλλον της έκανε μεγάλη έκπληξη που το άκουσε.

«Κι εγώ σ' αγαπώ, καρδιά μου» είπε. Προσπάθησα να μην πνιγώ με το σάλιο μου. Αν η Αλίσια μου έλεγε αυτό που είχε σκοπό να μου πει, η μαμά θα έκανε πολύ καιρό να μου πει πως μ' αγαπάει. Μπορεί και να έκανε πολύ καιρό να το ξαναανιώσει.

Στο δρόμο για το ραντεβού, έκανα διάφορες συμφωνίες με τον εαυτό μου και με το Θεό, ή τουλάχιστον προσπαθούσα. Ξέρετε, συμφωνίες του στίλ: «Αν δε συμβαίνει τίποτα φοβερό, δε θα ξανακάνω ποτέ σκέιτ». Λες και είχε να κάνει με το σκέιτ η ιστορία. Είπα πως δε θα ξανάβλεπα τηλέοραση, πως δε θα ξανάβγαινα ποτέ, πως δε θα ξανάτρωγα στα ΜακΝτόναλντς. Το σεξ ούτε που το ανέφερα, γιατί ήξερα ήδη πως δεν υπήρχε περίπτωση να ξανακάνω σεξ στη ζωή μου, οπότε μια τέτοια συμφωνία μάλλον δε θα ενδιέφερε ιδιαίτερα το Θεό. Ήταν σαν να του υποσχόμουν πως δε θα ξαναπέταγα στο φεγγάρι ή δε θα ξανάτρεχα γυμνός στους δρόμους της πόλης. Το σεξ ήταν τελειωμένη υπόθεση για μένα, για πάντα.

Η Αλίσια καθόταν μόνη της στον πάγκο μπροστά στο τζάμι, με την πλάτη γυρισμένη στους υπόλοιπους πελάτες. Είδα το πρόσωπό της καθώς πλησίαζα, αλλά εκείνη δε με είδε. Μου φάνηκε χλωμή και φοβισμένη. Προσπάθησα να σκεφτώ διάφορα άλλα πράγματα που μπορεί να την έκαναν έτσι. Ίσως να είχε μπλέξει κάπου ο αδερφός της. Ίσως να την είχε απειλήσει ο πρώην της, ή να είχε απειλήσει εμένα. Όπως ήμουν τώρα, ούτε να τις φάω δε θα με πείραζε. Ακόμη και στο νοσοκομείο να κατέληγα, θα ήμουν μια χαρά σε λίγους μήνες. Πες ότι μου έσπαγε τα δυο χέρια και τα δυο πόδια... Μέχρι τα Χριστούγεννα θα είχα ξαναπερπατήσει.

Δεν πήγα αμέσως να της πω «γεια». Πέρασα πρώτα από

την ουρά για να πάρω κάτι να πιω. Η ζωή μου θα άλλαζε και ήθελα να την κρατήσω όπως παλιά για λίγο ακόμα. Μπροστά μου ήταν δυο πελάτες και ευχήθηκα με όλη μου τη δύναμη να ήταν οι παραγγελίες τους οι πιο ατελείωτες και πολύπλοκες που είχαν ακούσει ποτέ τα Στάρμπακς. Ήθελα κάποιος να τους παραγγείλει έναν καπουτσίνο που να του έχουν βγάλει όλες τις φουσκάλες μία μία με το χέρι. Ένιωθα να ανακατεύομαι, αλλά καλύτερα να ανακατεύομαι με την αμφιβολία πως κάτι πολύ στραβό συμβαίνει, παρά με την επιβεβαίωση. Στην ουρά, είχα ακόμη τη δυνατότητα να φανταστώ πως μπορεί να τις έτρωγα από τον πρώην της, αλλά όταν θα της είχα πια μιλήσει τέρμα οι φαντασιώσεις.

Η γυναίκα μπροστά μου ήθελε μόνο μια πετσέτα για να σκουπίσει την πορτοκαλάδα που είχε χύσει στο τραπέζι το παιδί της. Ούτε ένα λεπτό δεν έκανε. Και εγώ δεν μπορούσα να σκεφτώ καμιά δύσκολη παραγγελία. Ζήτησα ένα φραπουτσίνο. Τουλάχιστον ο πάγος έκανε κάμποση ώρα. Και μετά θα έπαιρνα το ρόφημά μου και δε θα είχα τίποτα άλλο να περιμένω και θα έπρεπε να πάω να καθίσω δίπλα στην Αλίσια.

«Γεια» είπα.

«Χρόνια πολλά» είπε. Και μετά: «Έχω καθυστέρηση».

Κατάλαβα με τη μία τι εννοούσε.

«Δεν έχεις καθυστέρηση. Αφού ήρθες πριν από μένα» είπα. Δεν μπορούσα να αντισταθώ. Δεν είναι ότι ήθελα να κάνω πλάκα, ούτε ότι ήμουν τελείως μπάζο. Απλώς προσπαθούσα να αναβάλω τη στιγμή, να κρατήσω κοντά μου τον παλιό Σαμ όσο πιο πολύ μπορούσα. Δεν ήθελα να έρθει το μέλλον, και τα όσα είχε να μου πει η Αλίσια ήταν το μέλλον.

«Κουφός είσαι; Δεν είπα πως έχω καθυστερήσει. Καθυστέρηση έχω. Στην περιόδο μου» είπε χωρίς να χάσει στιγμή, και αυτό ήταν. Το μέλλον είχε μόλις φτάσει.

«Α» είπα. «Καλά το κατάλαβα».

«Γιατί;»

Δεν ήθελα να της πω ότι αυτός ήταν ο μεγαλύτερος φόβος μου κάποτε.

«Είναι το μόνο σοβαρό πράγμα που μπορούσα να σκεφτώ» είπα. Καλή απάντηση της φάνηκε.

«Πήγες στο γιατρό;» ρώτησα.

«Γιατί να πάω στο γιατρό;»

«Ξέρω γω; Αυτό δεν κάνει κανείς;» Προσπαθούσα να μιλήσω με φυσιολογική φωνή, αλλά τίποτα δεν έβγαινε σωστά. Η φωνή μου έτρεμε, βράχνιαζε. Δε θυμάμαι πότε ήταν η τελευταία φορά που είχα βάλει τα κλάματα, αλλά τώρα ήμουν έτοιμος.

«Όχι, δε νομίζω. Νομίζω πως πας και αγοράζεις τεστ εγκυμοσύνης».

«Κι αγόρασες;»

«Όχι, ήθελα να έρθεις κι εσύ μαζί μου».

«Το έχεις πει σε κανέναν;»

«Α, ναι, φυσικά. Σε όλους το είπα. Χέσε μας, ρε Σαμ, δεν είμαι ηλίθια».

«Πόση καθυστέρηση έχεις;»

«Τρεις βδομάδες».

Οχ, δεν ήταν και μικρή η καθυστέρηση, αλλά και πάλι, πού ξέρεις;

«Είχες ξανά τόση καθυστέρηση;» ρώτησα.

«Όχι, καμιά σχέση».

Και τότε μου τέλειωσαν οι ερωτήσεις. Δηλαδή μου τέλειωσαν οι ερωτήσεις που θα μπορούσα να της κάνω.

Ήθελα να ρωτήσω πράγματα όπως: «Μ' εμένα τι θα γίνει;» – «Θα με σκοτώσουν οι γονείς σου;» – «Πειράζει να φύγω για σπουδές έτσι κι αλλιώς;» – «Μπορώ να πάω σπίτι μου τώρα;» Τέτοια πράγματα. Όμως αυτές ήταν ερωτήσεις που αφορούσαν εμένα και ήμουν σίγουρος πως, αν έκανα κάποια ερώτηση, θα 'πρεπε να είναι για εκείνη. Για εκείνη και αυτό.

«Από φαρμακείο δεν παίρνεις τα τεστ εγκυμοσύνης;» Ορίστε, τα κατάφερα. Ακόμη μια καλή ερώτηση. Δε με ένοιαζε από πού έπαιρνες τα τεστ, βέβαια, αλλά πάλι καλά που βρήκα κάτι να ρωτήσω.

«Ναι».

«Είναι ακριβά;»

«Δεν ξέρω».

«Πάμε να δούμε».

Ρουφήξαμε τις τελευταίες γουλιές από τους καφέδες μας με το καλαμάκι και αφήσαμε ταυτόχρονα τα ποτήρια στον πάγκο. Ακόμη τη σκέφτομαι αυτή τη σκηνή ώρες ώρες. Λίγο επειδή αυτός ο ρουφηχτός ήχος ακούγεται πολύ παιδιάστικός, κι όμως τον κάναμε γιατί βιαζόμασταν να πάμε να μάθουμε αν θα γινόμασταν γονείς. Και λίγο γιατί, όταν αφήσαμε κάτω τα ποτήρια εντελώς ταυτόχρονα, μου φάνηκε καλό σημάδι. Που δεν ήταν τελικά. Ίσως γι' αυτό μου έχει κολλήσει στη μνήμη.

Είχε ένα μικρό φαρμακείο δίπλα στο Στάριπακς, οπότε πήγαμε εκεί, αλλά βγήκαμε αμέσως, γιατί η Αλίσια είδε μια φίλη της μαμάς της μέσα. Μας είδε κι εκείνη και σίγουρα θα σκέφτηκε πως είχαμε πάει να αγοράσουμε προφυλακτικά. Χα! Προφυλακτικά! Εμείς, κυρία μου, τα είχαμε προ πολλού ξεπεράσει τα προφυλακτικά! Τέλος πάντων, συνειδητοποιήσαμε πως δεν ήταν καλή ιδέα να πάμε

σε μικρό φαρμακείο – όχι επειδή μπορεί να μας έβλεπε κάποιος γνωστός, αλλά επειδή κανείς από τους δυο μας δεν είχε τα κότσια να ζητήσει τεστ εγκυμοσύνης. Το να ζητήσεις προφυλακτικά ήταν έτσι κι αλλιώς άβολο, αλλά τα τεστ εγκυμοσύνης ήταν κάτι τελείως διαφορετικό και παραήταν ρόμπα από μόνα τους. Έτσι πήγαμε στο Σούπερ-ντραγκ, που είναι μεγάλο και παίρνεις ό,τι θέλεις μόνος σου από τα ράφια, οπότε μάλλον δε θα ξεχωρίζαμε και πολύ.

Το πιο φτηνό είχε 9,95 λίρες. Πολλά λεφτά.

«Πόσα έχεις πάνω σου;» ρώτησε η Αλίσια.

«Εγώ;»

«Ναι, εσύ».

Ψαχούλεψα τις τσέπες μου.

«Τρεις λίρες. Εσύ;»

«Ένα πεντόλιτρο και... εξήντα πένες ψιλά. Κάποιος απ' τους δυο μας πρέπει να πάει σπίτι του να πάρει κι άλλα λεφτά».

«Αν μου το είχες πει με το που μπήκα» είπα «δε θα είχα πάρει τον καφέ». Αλλά ήξερα πως δε γινόταν να μου το είχε πει με το που μπήκα, γιατί δεν ήξερε πως είχα μπει, κι εγώ δεν ήθελα να ξέρει ότι είχα μπει.

«Τέλος πάντων, τώρα δεν έχει σημασία. Ποιος θα πάει για λεφτά;»

«Εγώ δεν μπορώ» είπα. «Ήδη εξαφανίστηκα μια φορά από το σπίτι. Δεν μπορώ να ξαναεξαφανιστώ. Υποτίθεται θα περνούσα όλη την ημέρα με τη μαμά και τον μπαμπά μου».

Αναστέναξε. «Καλά. Περίμενε εδώ».

«Δεν μπορώ να περιμένω εδώ μισή ώρα». Η Αλίσια έμενε στα δέκα λεπτά με τα πόδια από εκεί. Δέκα λεπτά

να πάει, δέκα να έρθει, δέκα λεπτά να ψήσει όποιον ήταν να ψήσει για φράγκα.

«Γύρνα στο Στάρμπακς τότε. Αλλά μην πάρεις καφέ. Δεν έχουμε λεφτά».

«Δεν μπορείς να πάρεις ένα τάλιρο; Για να μην κάθομαι εκεί χωρίς να πίνω τίποτα;»

Αναστέναξε ξανά, έβρισε από μέσα της, αλλά ευτυχώς δεν είπε όχι.

Επέστρεψα στο Στάρμπακς, ξόδεψα τις τρεις λίρες μου, περίμενα είκοσι πέντε λεπτά και μετά πήγα σπίτι. Έκλεισα το κινητό μου και το άφησα κλειστό.

Τα γενέθλιά μου είναι μια από τις μοναδικές μέρες του χρόνου που θα πετύχεις τη μαμά μου και τον μπαμπά μου μαζί στον ίδιο χώρο. Τώρα κάνουν πως είναι φίλοι και πως το παρελθόν ανήκει στο παρελθόν, αλλά ποτέ δε βλέπονται, εκτός κι αν η αφορμή είμαι εγώ. Αν ήμουν το αστέρι της ομάδας ποδοσφαίρου του σχολείου ή, ξέρω γω, το πρώτο βιολί στη σχολική ορχήστρα, μάλλον θα ερχόντουσαν να με βλέπουν στους αγώνες και στις συναυλίες. Αλλά, ευτυχώς για αυτούς, το μόνο που έχω είναι γενέθλια. Έχω βέβαια πάρει μέρος σε κάμποσους διαγωνισμούς σκέιτ, αλλά δεν το έχω πει ποτέ στη μαμά και στον μπαμπά. Ήδη είναι δύσκολα αυτά τα τουρνουά από μόνα τους, πού να είχα και τους δυο τους να τσακώνονται για το ποιος είπε τι πριν από δεκαπέντε χρόνια.

Οπότε, όπως μπορείτε να φανταστείτε, ήμουν μες στην καλή χαρά όταν έφτασε η ώρα για το γενεθλιακό μου τσάι. Το μόνο που έλεγαν οι δυο τους ήταν για το πώς ήμουν ως μωρό, και παρότι προσπαθούσαν να μην αναφέρουν το πόσο δύσκολα ήταν τότε τα πράγματα, πάντα υπήρχε κά-

που μια ιστορία όπου η μαμά είχε εξετάσεις στο σχολείο, ενώ η γιαγιά μου με ταχτάριζε στα γόνατά της στους διαδρομούς. (Έμεινε στα μαθηματικά γιατί έπρεπε να με ταΐσει μες στη μέση του διαγωνίσματος κι εγώ δεν έλεγα να το βουλώσω). Ε, όταν έπεφταν τέτοιες ιστορίες, ο ένας απ' τους δυο έλεγε πάντα κάτι του σιλι: «Τι ωραία που μπορούμε να γελάμε τώρα με όλα αυτά...» Αν το καλοσκεφτείς, σημαίνει πως φυσικά και δεν τους φαίνονταν αστεία τότε. Εκείνα τα συγκεκριμένα γενέθλια ήταν η πρώτη φορά που συνειδητοποιούσα πως η όλη φάση δεν ήταν καθόλου για γέλια. Και όταν δε μιλούσαν για το πόσο δύσκολα ήταν τα πράγματα όταν ήμουν μικρός, μιλούσαν για το πόσο είχα μεγαλώσει και τους φαινόταν απίστευτο που είχε περάσει τόσο γρήγορα ο καιρός και μπλα μπλα. Ούτε και αυτό βοηθούσε σε τίποτα. Εγώ μόνο μεγάλος δεν ένιωθα –ακόμα ήθελα να κρυφτώ στην αγκαλιά της μαμάς μου– και ο καιρός δεν είχε περάσει και τόσο γρήγορα. Μιλούσαν για ολόκληρη τη ζωή μου και εμένα μου φαινόταν ατελείωτη, τεράστια. Κι αν η Αλίσια ήταν έγκυος τελικά, σήμαινε πως... ούτε να το σκέφτομαι δεν ήθελα. Δεν ήθελα να σκέφτομαι το αύριο, το μεθαύριο, πόσω μάλλον τα επόμενα δεκάξι χρόνια.

Φυσικά και δεν κατέβαινε με τίποτα το κέικ. Τους είπα πως κάτι είχε το στομάχι μου και η μαμά θυμήθηκε πως είχα τρέξει βολίδα στην τουαλέτα μετά το πρωινό, όταν είχα πάει να στείλω μήνυμα στην Αλίσια. Οπότε, έμεινα να κάθομαι εκεί, να παίζω με το φαγητό μου και να τους ακούω να λένε ιστορίες, ενώ πασπάτευα το κινητό στην τσέπη μου. Το μόνο που ήθελα ήταν ακόμη μια μέρα από την παλιά μου ζωή.

Έσβησα τα κεράκια.

«Λόγο! Λόγο!» είπε ο μπαμπάς μου.

«Όχι».

«Να πω εγώ κάτι τότε;»

«Όχι».

«Πριν δεκαέξι ακριβώς χρόνια» είπε ο μπαμπάς μου «η μαμά σου ήταν στο νοσοκομείο Γουίτινγκτον και έκανε απίστευτη φασαρία».

«Ευχαριστώ πολύ» είπε η μαμά μου.

«Είχα αργήσει, γιατί είχα δουλειά με το Φρανκ –Θεός σχωρέσ' τον– και δεν είχαμε κινητά τότε και πήρε αιώνες μέχρι να με πετύχει κάποιος και να μου το πει».

«Πέθανε ο Φρανκ;» ρώτησε η μαμά μου.

«Όχι, αλλά δεν τον βλέπω και πολύ πια, έτσι δεν είναι; Τέλος πάντων, πήγα να πάρω το λεωφορείο που ανεβαίνει τη Χόλογουεϊ και ξέρεις πώς είναι. Δεν έρχεται ποτέ. Οπότε το 'κοψα με τα πόδια και όταν έφτασα ήμουν κομμάτια. Δεκαεφτά χρονών σκατό και τα πνευμόνια μου σφύριζαν σαν του παλιόγερου. Ακόμα στριφτά κάπνιζα τότε. Τέλος πάντων. Κάθισα σ' ένα από εκείνα τα παλιά παρτέρια με τα λουλούδια έξω από το νοσοκομείο για να πάρω ανάσα και...»

«Πόσο μ' αρέσει αυτή ιστορία» είπε η μαμά. «Κάθε χρόνο την ακούμε. Και κάθε χρόνο δεν έχει θέση ούτε για το Σαμ ούτε για τη μάνα του. Μόνο έναν ήρωα είχε εκείνη η μέρα. Μόνο ένας άνθρωπος υπέφερε για το πρωτότοκό του. Ο άνθρωπος που ανέβηκε τρέχοντας την οδό Χόλογουεϊ!»

«Αν δε γελιέμαι, οι γυναίκες δεν έχουν κατακτήσει ακόμα ολόκληρο τον κόσμο» είπε ο μπαμπάς μου. «Ξέρεις, οι άντρες έχουν ακόμη το δικαίωμα να μιλάνε. Ίσως του χρόνου στα γενέθλιά σου, γιε μου, να είμαστε και οι δυο

φυλακή με φίμωτρα. Οπότε, ας χαρούμε την ελευθερία μας όσο την έχουμε».

Αν κοιτάξετε τώρα τους γονείς μου, δε θα πιστεύετε ότι αυτοί οι δύο ζούσαν κάποτε στον ίδιο τόπο, στον ίδιο αιώνα, πόσω μάλλον ότι παντρεύτηκαν κιόλας. Πόσω μάλλον... καλά, ας μη μιλήσουμε γι' αυτό. Εκείνη πήρε το δρόμο της κι αυτός το δικό του και... Μάλλον, όχι. Η μαμά μου έμεινε εδώ και ο μπαμπάς μου πήγε στο Μάρνεντ. Αλλά η μαμά μου έκανε πολύ δρόμο μόνη της και ο μπαμπάς μου δεν κουνήθηκε καθόλου.

Μόνο ένα κοινό έχουν και αυτό το κοινό είναι που σας μιλάει τώρα. Ούτε καλημέρα δε θα έλεγαν αν δεν ήμουν εγώ στη μέση, και μπορώ να πω με σιγουριά ότι δε νιώθω καθόλου υπερήφανος. Αλήθεια. Μερικοί άνθρωποι απλώς δε θα 'πρεπε να μιλάνε μεταξύ τους.

Ήταν ολοφάνερο τι είχα στο μυαλό μου όλο το απόγευμα. Ήταν λες και δεν είχα πια γενέθλια. Ήταν κάποιου άλλου τα γενέθλια, κάποιου που δεν είχε καν γεννηθεί ακόμα. Εκείνο το απόγευμα ήμασταν τρεις. Πόσοι παραπάνω θα ήμασταν την επόμενη χρονιά, όταν θα έκλεινα τα δεκαεφτά;

Τελικά δε βγήκαμε έξω το βράδυ. Είπα στη μαμά ότι ήμουν ακόμη άρρωστος. Είδαμε μια ταινία και φάγαμε αυγά τηγανητά σε φρυγανισμένο ψωμί και μετά πήγα στο δωμάτιό μου να μιλήσω στον Τόνι.

«Η Αλίσια μπορεί να είναι έγκυος» του είπα. Και μετά: «Έχω χεστεί πάνω μου».

«Με πήρε τηλέφωνο για να μου πει ότι είχε κάνει το τεστ και θα γινόμουν πατέρας» είπε ο Τόνι.

«Πώς ένιωσες;» τον ρώτησα. Την ήξερα την απάντηση, αλλά ήθελα να συνεχίσω τη συζήτηση.

«Δεν ήταν ακριβώς ότι το περίμενα, πάντως ένιωσα καλά. Χαρούμενος».

«Ναι, αλλά εσύ ήσουν είκοσι τέσσερα όταν έκανες το Ράιλι» είπα. «Και έβγαζες καλά λεφτά. Σε έπαιρνε να χαρείς».

Και τώρα ερχόμαστε στο σημείο για το οποίο μιλούσα νωρίτερα, το σημείο όπου εγώ δεν ξέρω αν αυτό που συνέβη συνέβη στ' αλήθεια.

«Περίεργο πράγμα τα κόλπα» είπε ο ΤΧ. «Είμαι ιδιαίτερα υπερήφανος που ορισμένα από αυτά τα έχω εφεύρει εγώ, ενώ με κάποια άλλα ξεραίνομαι στα γέλια όταν κοιτάζω πίσω και αναρωτιέμαι τι στο καλό περνούσε από το μυαλό μου όταν τα σκαρφιζόμουν».

Τον κοίταξα. Ήξερα για τι πράγμα μιλούσε: για κόλπα στο σκέιτ. Το λέει στο τέλος του βιβλίου, πριν αναλύσει το κάθε κόλπο χωριστά. Αλλά γιατί μου το ανέφερε τώρα; Δεν είχα καμιά όρεξη να μάθω για κόλπα στο σκέιτ.

«Εντάξει, ρε φίλε, ευχαριστώ πολύ, με υποχρέωσες» είπα. Τα είχα πάρει τελείως μαζί του. Δεν μπορούσες δηλαδή να του μιλήσεις για κάτι σοβαρό, παρόλο που ήταν κι εκείνος πατέρας; Εδώ προσπαθούσα να του πω ότι ο κόσμος ήταν στο χείλος της καταστροφής κι εκείνος μου έλεγε για κίμφλιπ και ΜακΤουίστ και διάφορα. Αποφάσισα να κατεβάσω την αφίσα, ήταν δεν ήταν έγκυος η Αλίσια. Ήταν πια ώρα να προχωρήσω μπροστά. Αν ήταν πια τόσο μεγαλειώδης ο τύπος, γιατί δεν μπορούσε να με βοηθήσει; Εγώ τον είχα για θεό, αλλά δεν ήταν θεός. Ένα τίποτα ήταν. Ένας σκέιτερ και τίποτε άλλο.

«Πώς κρατήθηκαν οι τύποι στο πάρκο και δε με σάπισαν στο ξύλο δε θα το καταλάβω ποτέ» είπε ο ΤΧ. «Μπο-

ρούσα να γίνω ο μεγαλύτερος κόπανος του κόσμου ώρες ώρες, χωρίς να το πάρω καν χαμπάρι».

«Ακριβώς» του είπα.

Και τότε ο ΤΧ μού έπαιξε ένα πολύ παράξενο παιχνίδι, οπότε μάλλον είναι θεός τελικά.